

El 12 d'octubre, res a celebrar

Discurs a la Botifarrada contra la "Hispanidad", organitzada per ERC-Anoia

Plaça dels Porcs, Igualada - 12 d'octubre de 2011

He d'admetre que em dol haver de sortir al carrer un 12 d'octubre. N'hi ha que surten per celebrar un genocidi, i nosaltres, per denunciar-lo. Un any més.

Això del 12 d'octubre ho vaig entendre molt bé quan vaig anar a Bolívia ara fa dos anys. Després de 10 mil quilòmetres d'avió, 8 hores d'autocar, 6 hores amb 4x4 i més de 2 dies a les espatlles, vam arribar a un petit poble rural de la zona alta de Bolívia anomenat Punutuma. I el primer que em van dir quan vam arribar, molt amables, molt atens, va ser: *buenos días*. I allà, ja no és Espanya. De fet, ells ja fa gairebé 200 anys que són independents. Però em van dir, *buenos días*. I, coï, arribar a un poble llunyà a 10.000 km d'aquí i que et rebin amb un *buenos días*, si més no, et fa pensar. Ei, i el problema no és la llengua. No és l'espanyol. Les llengües no són bones i dolentes. Totes són riquesa. La qüestió rau en que l'espanyol és l'empremta més visible que deixà la colonització i que gairebé esborrà la seva llengua pròpia. I això és el que celebren avui els espanyols!

El cap d'uns dies, quan la convivència amb aquella bona gent ja havia generat prou confiança, els hi vaig preguntar. Llavors, la vostra llengua, *quina és? I una noia, molt bonica, de pell bruna em respongué amb una altra pregunta: Pitataj kaimanta munakunki?* Que volia dir, "a qui estimes més?" I em digué, "Jo, el quechua, que és la meva llengua"..

A banda d'aquesta anècdota, volia aprofitar aquest dia de trobada, per respondre algunes preguntes. Quan l'activitat política es tradueix en la representativitat del poble a les institucions, com en el meu cas, sent regidor a l'Ajuntament d'Igualada, descobreixes i vius un fenomen reconfortant i que et posa a prova. I és, que la gent et para i et fa preguntes. Sovint, moltes preguntes, mai t'haguessis plantejat que es



poguessin fer. D'altres, et veus incapaç de respondre. Però d'altres, exigeixen una resposta immediata. I una de les preguntes que em van fer, va ser: *“company, amb la crisi que tenim, amb un ajuntament, que si fos una empresa estaria en fallida i amb una situació social cada cop més difícil, vosaltres, amics d'Esquerra i Reagrupament, pacteu amb CiU al govern de la ciutat.”* Deia, *“o volíeu calers o esteu sonats”*. Doncs no. Ni una, ni l'altre. L'entrada d'ERC-RCat al govern és una bona notícia pels independentistes i per tota la ciutat. La normalització dels símbols nacionals, el fre a les polítiques de dretes i el desembarcament d'una concepció republicana de la política, han donat un tomb al govern d'Igualada.

La difícil situació econòmica i financera ens obliguen a prioritzar projectes, a optimitzar els recursos i a recórrer a la imaginació per oferir el mateix, amb menys. En trobem un exemple amb el Saló de la Infància. Amb hores dedicació, tenacitat i treball s'està vestint un projecte que amb molta menys despesa permetrà que Igualada tingui un espai enfocat a la infància, que doni feina als joves i que conciliï la vida familiar, amb una forta aposta per l'educació. Malgrat els temps difícils, la il·lusió, el treball i el compromís, ens donaran l'empenta necessària per tenir un govern que ens ofereixi solucions, amb energia i optimisme. Com diu el nou president d'ERC Oriol Junqueras, només serem capaços d'augmentar l'independentisme, demostrant que treballem fort i que fem bé la feina, i sempre amb honestedat i honradesa

L'altre dia, em preguntaven també, per què uns independentistes com nosaltres, anàvem a Madrid: *Què hi anireu a fer?* Segurament que farem el mateix que els diputats del Sinn Fein a Westminster, O que el Bloc Quebequès a Ottawa, O que el *Nova Aliança Flamenca* a Brussel·les. L'esclat definitiu que ens porti a la separació d'Espanya, vindrà d'actuar en tots aquells fronts que ara ho impedeixen. D'aquí un mes, la dreta espanyolista guanyarà les eleccions espanyoles i amb la FAES a darrera maldrà per uniformar Espanya i acabar amb les nacions de la península que l'impedeixen ser una *“grande y libre”*. Duran i Lleida voldrà pactar-hi i els socialistes es diluiran. Però nosaltres, haurem de posar sobre la taula un concert econòmic, real. I Espanya no ens el donarà. Evidentment que no els donarà! I una



altra vegada es demostrarà que continuar estant amb Espanya ens perjudica. Com diu la JERC, Espanya és crisi. Vivim en un país anormal, subordinats a un Estat on aplica una Constitució que ens restringeix la llibertat. No existeix ni existirà una democràcia sense un marc per poder decidir lliurement el nostre futur. A Madrid no hem d'anar a jugar a una lliga entre regions. Hem d'anar-hi a establir una relació de bilateritat amb l'Estat Espanyol.

Finalment, acabo amb una crida a l'optimisme. Si volem un futur lliure, deixem de remugar, de fer mala cara, de queixar-nos i de buscar culpes sota les pedres. No cal que ens encomanem a la sort, ni a la providència, ni al fat, ni a Sant Bartomeu. Ens cal lluitar amb optimisme, al costat d'homes i dones com l'Alfred Bosch. I amb força, compromís, treball i unitat caminarem fermament cap a la independència. I quan siguem independents i pels més nostàlgics, que sempre n'hi hauran, ja buscarem una festa pel 12 d'octubre. Com proposaven alguns avui al Twitter, tal dia, celebrarem les Festes del Piular i santes Pasqües.

Us deixo amb l'Alfred Bosch. Moltes gràcies. D'Alacant a Perpinyà, visca Catalunya!

Joan Requesens - Octubre 2011